

DIRECTIVE

DIRECTIVA 2009/103/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 16 septembrie 2009

privind asigurarea de răspundere civilă auto și controlul obligației de asigurare a acestei răspunderi

(versiune codificată)

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 95 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat ⁽²⁾,

întrucât:

(1) Directiva 72/166/CEE a Consiliului din 24 aprilie 1972 privind apropierea legislațiilor statelor membre cu privire la asigurarea de răspundere civilă auto și introducerea obligației de asigurare a acestei răspunderi ⁽³⁾, a doua Directivă 84/5/CEE a Consiliului din 30 decembrie 1983 privind apropierea legislațiilor statelor membre privind asigurarea de răspundere civilă pentru pagubele produse de autovehicule ⁽⁴⁾, a treia Directivă a Consiliului 90/232/CEE din 14 mai 1990 privind armonizarea legislației statelor membre referitoare la asigurarea de răspundere civilă pentru pagubele produse de autovehicule ⁽⁵⁾ și Directiva 2000/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 mai 2000 privind apropierea legislațiilor statelor membre referitoare la asigurarea de răspundere civilă auto (a patra directivă

privind asigurarea auto) ⁽⁶⁾ au fost modificate de mai multe ori și în mod substanțial ⁽⁷⁾. Este necesar, din motive de claritate și de eficiență, să se codifice aceste patru directive, precum și Directiva 2005/14/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2005 de modificare a Directivelor 72/166/CEE, 84/5/CEE, 88/357/CEE și 90/232/CEE și a Directivei 2000/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind asigurarea de răspundere civilă auto ⁽⁸⁾.

(2) Asigurarea de răspundere civilă pentru circulația autovehiculelor (asigurarea auto) are o importanță deosebită pentru cetățenii europeni, fie că sunt asigurați sau victime ale unui accident. Aceasta prezintă, de asemenea, o importanță deosebită în cazul întreprinderilor de asigurare, deoarece reprezintă o mare parte a contractelor de asigurare generală încheiate în Comunitate. De asemenea, asigurarea auto are un impact asupra liberei circulații a persoanelor și a vehiculelor. Întărirea și consolidarea pieței interne a asigurărilor auto ar trebui, în consecință, să reprezinte un obiectiv fundamental al acțiunii comunitare în domeniul serviciilor financiare.

(3) Fiecare stat membru ar trebui să adopte toate măsurile utile pentru ca răspunderea civilă pentru pagubele produse de vehiculele care staționează în mod obișnuit pe teritoriul său să fie acoperită printr-o asigurare. Pagubele acoperite astfel, precum și modurile de încheiere a acestei asigurări sunt stabilite în cadrul acestor măsuri.

(4) Pentru evitarea oricărei erori de interpretare a prezentei directive și pentru facilitarea obținerii unei sume asigurate pentru vehiculele care au o plăcuță de înmatriculare temporară, definiția teritoriului pe care vehiculul staționează în mod obișnuit ar trebui să se refere la teritoriul statului din care vehiculul are o plăcuță de înmatriculare, fie că aceasta este permanentă sau temporară.

⁽¹⁾ JO C 224, 30.8.2008, p. 39.

⁽²⁾ Avizul Parlamentului European din 21 octombrie 2008 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 13 iulie 2009.

⁽³⁾ JO L 103, 2.5.1972, p. 1.

⁽⁴⁾ JO L 8, 11.1.1984, p. 17.

⁽⁵⁾ JO L 129, 19.5.1990, p. 33.

⁽⁶⁾ JO L 181, 20.7.2000, p. 65.

⁽⁷⁾ A se vedea anexa I partea A.

⁽⁸⁾ JO L 149, 11.6.2005, p. 14.

- (5) Respectând criteriul general conform căruia plăcuța de înmatriculare stabilește teritoriul de staționare obișnuit al unui vehicul, ar trebui prevăzută o dispoziție specială privitoare la accidentele cauzate de un vehicul care nu are plăcuță de înmatriculare sau care are o plăcuță care nu corespunde sau nu mai corespunde vehiculului în cauză. În acest caz și numai pentru soluționarea cererii de despăgubire, teritoriul obișnuit de staționare a vehiculului ar trebui considerat teritoriul pe care a avut loc accidentul.
- (6) O interdicție a controlului sistematic al asigurării autovehiculelor ar trebui să se aplice atât în cazul vehiculelor care își au locul obișnuit de staționare pe teritoriul altui stat membru, cât și în cazul vehiculelor care staționează în mod obișnuit pe teritoriul unei țări terțe, dar care provin de pe teritoriul unui alt stat membru. Pot fi autorizate numai controale nesistematice, care nu au un caracter discriminatoriu și care sunt efectuate în cadrul unui control care nu vizează în mod exclusiv să verifice dacă vehiculul este asigurat.
- (7) Eliminarea verificărilor cărților verzi ale vehiculelor care staționează în mod obișnuit într-un stat membru și care intră pe teritoriul altui stat membru se poate realiza printr-o convenție încheiată între birourile naționale ale asigurătorilor, prin care fiecare birou național garantează acordarea de despăgubiri în conformitate cu dispozițiile legislației interne, în cazul oricărei pagube sau vătămări care dă dreptul la despăgubiri și care a fost cauzată pe teritoriul său de unul dintre aceste vehicule, indiferent dacă este asigurat sau nu.
- (8) O asemenea convenție de garantare se bazează pe prezumția că toate vehiculele comunitare cu motor care se deplasează pe teritoriul comunitar beneficiază de asigurare. Legislația internă a fiecărui stat membru trebuie, prin urmare, să prevadă asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de vehicule, asigurare care să fie valabilă pe întreg teritoriul comunitar.
- (9) Sistemul prevăzut în prezenta directivă poate fi extins și asupra vehiculelor care staționează în mod obișnuit pe teritoriul unei țări terțe și pentru care birourile naționale ale statelor membre au încheiat o convenție similară.
- (10) Fiecare stat membru ar trebui să poată deroga de la obligația generală de asigurare în ceea ce privește vehiculele care aparțin anumitor persoane fizice sau juridice, publice sau private. În cazul unui accident cauzat de aceste vehicule, statul membru care prevede această derogare ar trebui să desemneze o autoritate sau un organism responsabil cu despăgubirea victimelor accidentelor cauzate într-un alt stat membru. Ar trebui garantat că sunt despăgubite corespunzător nu numai victimele accidentelor cauzate de aceste vehicule în străinătate, ci și victimele accidentelor care au avut loc în statul membru în care vehiculul staționează în mod obișnuit, fie că acestea au sau nu reședința pe teritoriul acestui stat membru. Mai mult, statele membre ar trebui să asigure comunicarea către Comisie a listei persoanelor exonerate de obligația asigurării și a autorităților sau organismelor responsabile cu despăgubirea victimelor accidentelor cauzate de aceste vehicule, în vederea publicării sale.
- (11) Fiecare stat membru ar trebui să poată deroga de la obligația generală de asigurare în ceea ce privește anumite tipuri de vehicule sau anumite vehicule care au o plăcuță specială. În acest caz, celelalte state membre au dreptul de a solicita, la intrarea vehiculului pe teritoriul lor, o carte verde valabilă sau un contract de asigurare la frontieră pentru a garanta despăgubirea victimelor accidentelor cauzate de aceste vehicule pe teritoriul lor. Cu toate acestea, deoarece eliminarea controalelor la frontierele din interiorul Comunității implică imposibilitatea de a verifica dacă vehiculele care trec frontierele sunt asigurate, despăgubirea victimelor accidentelor cauzate în străinătate nu poate fi garantată. Ar trebui, de asemenea, să se asigure despăgubirea corespunzătoare a victimelor accidentelor cauzate de aceste vehicule nu numai în străinătate, ci și în statul membru în care vehiculul staționează în mod obișnuit. În acest scop, statele membre ar trebui să trateze în același mod victimele accidentelor cauzate de aceste vehicule și victimele accidentelor cauzate de vehicule neasigurate. Despăgubirea victimelor accidentelor cauzate de un vehicul neasigurat ar trebui efectuată de organismul de despăgubire din statul membru în care a avut loc accidentul. Atunci când organismul de despăgubire intervine în favoarea victimelor unui accident cauzat de un vehicul care beneficiază de derogare, acesta ar trebui să își poată invoca dreptul față de organismul statului membru în care vehiculul staționează în mod obișnuit. După o anumită perioadă de aplicare a acestei posibilități de derogare și ținând seama de experiența acumulată prin aceasta, Comisia ar trebui, după caz, să prezinte propuneri pentru înlocuirea sau abrogarea sa.
- (12) Obligația statelor membre de a garanta ca suma asigurată să nu fie mai mică decât anumite valori minime constituie un element major pentru protecția victimelor. Suma minimă asigurată în cazul vătămărilor corporale ar trebui calculată astfel încât să despăgubească integral și echitabil toate victimele care au suferit răni foarte grave, ținând seama în același timp de frecvența scăzută a accidentelor care implică victime multiple și de numărul scăzut de accidente în care mai multe victime suferă de răni foarte grave în cursul aceluiași accident. Suma minimă asigurată pentru o victimă sau pentru un accident ar trebui prevăzută. Pentru facilitarea introducerii acestor sume minime, ar trebui stabilită o perioadă de tranziție. Totuși, un termen mai scurt decât această perioadă de tranziție ar trebui prevăzută, în care statele membre ar trebui să majoreze sumele minime astfel încât să atingă cel puțin jumătate din nivelurile prevăzute.

- (13) Pentru a evita devalorizarea sumei minime asigurate, ar trebui prevăzută o clauză de revizuire periodică, utilizând ca bază indicele european al prețurilor de consum (IEPC) publicat de Eurostat, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 2494/95 al Consiliului din 23 octombrie 1995 privind indicii armonizați ai prețurilor de consum ⁽¹⁾. Este necesar de asemenea să fie prevăzute normele procedurale privind această revizuire.
- (14) Sunt necesare dispoziții care să prevadă că un organism va garanta că victima nu rămâne nedespăgubită, în cazul în care vehiculul care a provocat accidentul nu este asigurat sau nu este identificat. Este important să se prevadă că victima unui asemenea accident se poate adresa direct acestui organism, ca un prim punct de contact. Pe de altă parte, ar trebui să se dea statelor membre posibilitatea de a aplica anumite excepții limitate în ceea ce privește plata despăgubirii de către acest organism și să se prevadă, în cazul pagubelor materiale provocate de un vehicul neidentificat, având în vedere riscurile de fraudă, că despăgubirea unor astfel de pagube poate fi limitată sau exclusă.
- (15) Este în interesul victimelor ca efectele anumitor clauze de excludere să fie limitate la relațiile între asigurător și persoana care poartă răspunderea pentru accident. În cazul vehiculelor furate sau obținute prin violență, statele membre pot prevedea, cu toate acestea, că organismul sus-menționat va interveni pentru a despăgubi victima.
- (16) Pentru a ușura sarcina financiară pe care o suportă acest organism, statele membre pot prevedea aplicarea anumitor franșize atunci când acesta oferă despăgubiri pentru pagubele materiale provocate de vehiculele furate sau obținute prin violență.
- (17) Opțiunea de a limita sau de a exclude despăgubirea legitimă a victimelor pe motivul că vehiculul nu este identificat nu ar trebui să se aplice atunci când organismul de despăgubire a plătit despăgubiri pentru vătămări corporale semnificative în cazul oricărei victime a aceluiași accident în care au fost cauzate daune materiale. Statele membre pot prevedea rămânerea în sarcina victimei care a suferit prejudicii materiale a unei franșize al cărei nivel maxim să fie egal cu limita stabilită de prezenta directivă. Condițiile în care vătămările corporale sunt considerate importante ar trebui stabilite în conformitate cu legislația sau actele administrative ale statului membru în care a avut loc accidentul. Pentru stabilirea acestor condiții, statul membru poate ține seama, între altele, de faptul dacă vătămările au necesitat îngrijiri medicale spitalicești.
- (18) În cazul unui accident cauzat de un vehicul neasigurat, organismul care despăgubește victimele accidentelor cauzate de vehicule neasigurate sau neidentificate are o poziție mai bună decât victima la intentarea unei acțiuni împotriva părții responsabile. În consecință, ar trebui prevăzută că acest organism nu poate cere, pentru despăgubirea victimei, ca aceasta să arate că partea răspunzătoare nu poate sau refuză să plătească.
- (19) În cazul unui litigiu între organismul sus-menționat și un asigurător de răspundere civilă, în legătură cu cine anume dintre cei doi trebuie să despăgubească victima unui accident, statele membre, pentru a evita orice întârziere în plata despăgubirii către victimă, ar trebui să vegheze ca una dintre aceste părți să fie desemnată într-o primă etapă să plătească despăgubiri, până la soluționarea litigiului.
- (20) Victimelor accidentelor de circulație cauzate de autovehicule ar trebui să li se garanteze un tratament comparabil, indiferent de locul în care are loc accidentul pe teritoriul Comunității.
- (21) Trebuie să se acorde membrilor familiei asiguratului, conducătorului auto sau oricărei alte persoane care poartă răspunderea o protecție comparabilă cu cea de care beneficiază alte terțe victime, în orice caz în ceea ce privește vătămarea corporală.
- (22) Vătămările corporale și prejudiciile materiale suferite de pietoni, cicliști și alți utilizatori nemotorizați ai drumurilor, care constituie în general „partea slabă” a unui accident, ar trebui să beneficieze de asigurarea obligatorie a vehiculului implicat într-un accident, atunci când au dreptul la o despăgubire în conformitate cu dreptul civil intern. Această dispoziție nu aduce atingere răspunderii civile ori nivelului despăgubirii pentru daunele suferite într-un anumit accident, determinate în conformitate cu legislația internă.
- (23) Extinderea asigurării la toți pasagerii din vehicul reprezintă un rezultat remarcabil al legislației existente. Acest obiectiv ar fi compromis, dacă legislația internă sau o clauză contractuală dintr-o poliță de asigurare ar exclude din asigurare pasagerii, deoarece știau sau ar fi trebuit să știe că șoferul vehiculului era sub influența alcoolului sau a unui drog în momentul accidentului. Pasagerul nu este în mod obișnuit în măsură să evalueze corect gradul de intoxicare a șoferului. Obiectivul care urmărește descurajarea persoanelor de a conduce sub influența alcoolului sau a unui drog nu este atins prin reducerea sumei asigurate oferite pasagerilor care sunt victime ale accidentelor auto. Faptul că acești pasageri beneficiază de asigurarea auto obligatorie nu aduce atingere răspunderii care le-ar putea fi imputată în temeiul legislației interne aplicabile ori nivelului despăgubirii pentru daunele suferite într-un anumit accident.
- (24) Toate polițele de asigurare auto obligatorie ar trebui să acopere întreg teritoriul Comunității.

⁽¹⁾ JO L 257, 27.10.1995, p. 1.

- (25) Anumite întreprinderi de asigurare inserează în contractele de asigurare o clauză în temeiul căreia polița este anulată dacă vehiculul asigurat rămâne în afara statului membru de înmatriculare peste o anumită perioadă. Această practică contravine principiului enunțat în prezenta directivă, în conformitate cu care asigurarea auto obligatorie ar trebui să acopere, pe baza unei prime unice, întregul teritoriu al Comunității. În consecință, ar trebui să se precizeze că asigurarea trebuie să rămână valabilă pe întreaga durată a contractului, fie că vehiculul rămâne sau nu în alt stat membru într-o anumită perioadă, fără a aduce atingere obligațiilor impuse de legislațiile interne ale statelor membre în ceea ce privește înmatricularea vehiculelor.
- (26) În interesul asiguratului, fiecare poliță de asigurare ar trebui să garanteze, în schimbul unei prime unice în fiecare stat membru, acoperirea impusă de legea acestui stat sau acoperirea impusă de legislația statului membru în care se află de regulă vehiculul, în cazul în care aceasta din urmă este mai mare.
- (27) Ar trebui luate măsuri pentru facilitarea obținerii unei asigurări care să acopere un vehicul importat dintr-un stat membru în altul, chiar dacă vehiculul nu este încă înmatriculat în statul membru de destinație. Ar trebui acordată o derogare temporară de la norma generală care stabilește statul membru în care se situează riscul. În decursul celor treizeci de zile următoare livrării, punerii la dispoziție sau expedierii vehiculului cumpărătorului, statul membru de destinație ar trebui considerat statul membru în care se situează riscul.
- (28) Orice persoană care dorește să încheie un nou contract de asigurare auto cu un alt asigurător ar trebui să poată oferi evidența accidentelor și a cererilor de despăgubire din polița precedentă. Asiguratul ar trebui să aibă dreptul de a solicita în orice moment o atestare privind cererile de despăgubire sau absența lor, care au implicat vehiculul sau vehiculele acoperite de contractul de asigurare cel puțin în cursul ultimilor cinci ani ai relației contractuale. Întreprinderea de asigurare sau un organism desemnat eventual de un stat membru pentru furnizarea unor servicii de asigurare obligatorii sau pentru eliberarea unor astfel de atestări ar trebui să furnizeze această atestare asiguratului în decurs de cincisprezece zile de la cerere.
- (29) Pentru a garanta întreaga protecție dorită victimelor accidentelor auto, statele membre nu ar trebui să permită întreprinderilor de asigurare să opună o franșiză unei victime.
- (30) Dreptul de invocare a contractului de asigurare și de cerere a despăgubirii direct la o întreprindere de asigurare este foarte important pentru protecția victimelor accidentelor auto. Pentru facilitarea unei soluționări rapide și eficiente a cererilor de despăgubire și pentru evitarea, pe cât posibil, a unor proceduri judiciare costisitoare, un drept de acțiune directă ar trebui prevăzut în favoarea societății de asigurări care acoperă răspunderea civilă a persoanei responsabile în cazul tuturor victimelor accidentelor auto.
- (31) Pentru ca o protecție adecvată să fie oferită victimelor accidentelor auto, ar trebui să se aplice o procedură de prezentare a unei „oferte de despăgubire motivate” în cazul oricărui accident care implică un astfel de vehicul. Aceeași procedură ar trebui, de asemenea, să se aplice *mutatis mutandis* în cazul cererilor de despăgubire a căror soluționare este efectuată de sistemul birourilor naționale de asigurare.
- (32) În conformitate cu articolul 11 alineatul (2) coroborat cu articolul 9 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială⁽¹⁾, părțile vătămate pot intenta o acțiune în justiție împotriva asiguratorului răspunderii civile din statul membru pe teritoriul căruia își au domiciliul.
- (33) Sistemul de birouri care emit cartea verde permite soluționarea, fără dificultate, a cererii de despăgubire în țara de reședință a persoanei vătămate, chiar și în cazul în care cealaltă persoană este originară dintr-o altă țară europeană.
- (34) O persoană vătămată în urma unui accident rutier care intră sub incidența prezentei directive și produs într-un alt stat decât cel de reședință ar trebui să poată să invoce dreptul la despăgubire, în statul membru de reședință, în fața reprezentantului însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire și desemnat, pentru statul respectiv, de către întreprinderea de asigurare a persoanei responsabile. Această soluție permite repararea prejudiciului suferit de persoana vătămată în afara statului membru de reședință, în conformitate cu procedurile cu care aceasta este familiarizată.
- (35) Acest apel la un reprezentant însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire în statul membru în care are reședința persoana vătămată nu influențează în niciun fel dreptul material aplicabil fiecărui caz în speță, nici competențele jurisdicționale.
- (36) Existența unui drept de acțiune directă al persoanei vătămate împotriva întreprinderii de asigurare respective este un complement logic al desemnării unor astfel de reprezentanți și, în plus, ameliorează situația juridică a părților vătămate în urma unui accident rutier produs în afara statului lor de reședință.
- (37) Se recomandă să se prevadă ca statul membru în care este autorizată întreprinderea de asigurare să îi impună acestuia să desemneze reprezentanți însărcinați cu soluționarea cererilor de despăgubire produse sau stabilite în celelalte state membre, care vor aduna toate informațiile necesare în legătură cu cererile de despăgubire rezultate din acest tip de accidente și vor lua măsurile care se impun pentru soluționarea cererilor de despăgubire, în numele și în contul întreprinderii de asigurare, inclusiv plata despăgubirii. Acești reprezentanți însărcinați cu soluționarea cererilor de despăgubire ar trebui să dispună de prerogative suficiente pentru a reprezenta întreprinderea de asigurări pe lângă persoanele care au suferit un prejudiciu în urma acestor accidente și, de asemenea, pentru reprezentarea întreprinderii de asigurări pe lângă autoritățile naționale – inclusiv în fața instanțelor, după caz, în măsura în care acest lucru este compatibil cu regulile de drept internațional privat privind competența jurisdicțională.

(¹) JO L 12, 16.1.2001, p. 1.

- (38) Activitățile reprezentantului însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire nu sunt suficiente pentru a atrage competența instanțelor statului membru de reședință al persoanei vătămate în cazul în care acest lucru nu este prevăzut prin normele de drept internațional privat privind competența jurisdicțională.
- (39) Desemnarea unor reprezentanți însărcinați cu soluționarea cererilor de despăgubire ar trebui să facă parte din condițiile de inițiere a activității de asigurare prevăzută în clasa de asigurare 10 de la punctul A din anexa la prima Directivă 73/239/CEE a Consiliului din 24 iulie 1973 de coordonare a actelor cu putere de lege și actelor administrative privind inițierea și exercitarea activității de asigurare generală directă ⁽¹⁾, cu excepția răspunderii civile a transportatorului și a condițiilor de desfășurare a acestei activități. În consecință, această condiție ar trebui să fie acoperită prin autorizația administrativă unică, eliberată de autoritățile statului membru în care are sediul social întreprinderea de asigurare, astfel cum se definește în titlul II din Directiva 92/49/CEE a Consiliului din 18 iunie 1992 de coordonare a actelor cu putere de lege și actelor administrative privind asigurarea generală directă și de modificare a Directivelor 73/239/CEE și 88/357/CEE (a treia directivă privind „asigurarea generală”) ⁽²⁾. Această condiție ar trebui, de asemenea, să se aplice întreprinderilor de asigurare cu sediul social aflat în afara Comunității și care au obținut autorizația pentru a desfășura activități de asigurare pe teritoriul unui stat membru al Comunității.
- (40) Pe lângă garantarea faptului că întreprinderea de asigurare are un reprezentant în statul de reședință al persoanei vătămate, trebuie garantat dreptul specific al părții vătămate de a obține soluționarea litigiului în cel mai scurt timp. În consecință, legislațiile interne ar trebui să prevadă sancțiuni financiare eficiente și sistematice corespunzătoare sau sancțiuni administrative echivalente, cum ar fi somațiile însoțite de amenzi administrative, obligația de a prezenta regulat un raport autorităților însărcinate cu supravegherea, controalele la fața locului, publicările atât în monitorul oficial național, cât și în presă, suspendarea activităților întreprinderii (interzicerea încheierii unor contracte noi pe parcursul unei anumite perioade), desemnarea unui reprezentant special al autorităților de supraveghere, însărcinat cu verificarea conformității operațiunilor întreprinderii cu legislația în materie de asigurări, retragerea autorizației pentru această clasă de activitate, sancțiunile aplicabile personalului de conducere și administrativ responsabil, diferitele sancțiuni enumerate mai sus putând fi aplicate împotriva întreprinderii de asigurare în cazul în care aceasta sau reprezentantul acesteia nu și-ar îndeplini obligația de a prezenta o ofertă de despăgubire într-un termen rezonabil. Acest fapt nu ar trebui să aducă atingere aplicării oricărei alte măsuri considerate corespunzătoare, mai ales în temeiul legii aplicabile în materie de supraveghere. Cu toate acestea, răspunderea și prejudiciul suferit nu ar trebui să fie supuse contestației, pentru ca întreprinderea de asigurare să poată prezenta o ofertă justificată în termenele prescrise. Oferta de despăgubire justificată ar trebui să fie făcută în scris și să conțină elementele pe baza cărora au fost evaluate răspunderea și prejudiciul.
- (41) Este necesar să se prevadă, în afara acestor sancțiuni, o dispoziție potrivit căreia, în cazul în care oferta nu a fost prezentată în termenele prevăzute, să se perceapă dobânzi asupra valorii despăgubirii oferite de către întreprinderea de asigurare sau acordată de către judecător persoanei vătămate. În cazul în care există în statele membre norme care prevăd aplicarea unor dobânzi de întârziere, dispoziția de mai sus ar putea fi pusă în practică printr-o trimitere la aceste norme.
- (42) Părțile vătămate în urma accidentelor rutiere întâmpină câteodată dificultăți legate de cunoașterea denumirii întreprinderii de asigurare care acoperă răspunderea civilă ce decurge din circulația unui autovehicul implicat într-un accident.
- (43) În interesul acestor părți vătămate, este necesar ca statele membre să creeze organisme de informare pentru a garanta că aceste informații privind orice accident care implică un autovehicul sunt disponibile în termene optime. Organismele de informare ar trebui să comunice de asemenea părților vătămate informații despre reprezentanții însărcinați cu soluționarea cererilor de despăgubire. Este necesar ca aceste organisme să coopereze între ele și să răspundă rapid cererilor de informare privind reprezentanții însărcinați cu soluționarea cererilor de despăgubire, care le sunt adresate de către organismele de informare situate în alte state membre. Ar trebui de asemenea ca aceste organisme să strângă informații cu privire la data la care acoperirea asigurării ia efectiv sfârșit, și nu la data de expirare a valabilității inițiale a poliței, în cazul în care perioada contractului este prelungită în absența rezilierii.
- (44) Este necesar să se prevadă o dispoziție specială privind vehiculele (ca acelea ale administrației și armatei) exonerate de obligația de a fi acoperite printr-o asigurare de răspundere civilă.
- (45) Persoana vătămată poate avea un interes legitim să fie informată asupra identității proprietarului, conducătorului obișnuit sau deținătorului declarat al vehiculului, de exemplu, în cazul în care aceasta nu poate obține despăgubirea decât de la aceste persoane, din cauza faptului că vehiculul nu este asigurat valabil sau a faptului că prejudiciul depășește suma asigurată; în aceste cazuri este posibilă furnizarea acestor informații.
- (46) Anumite date comunicate, cum ar fi numele și adresa proprietarului sau conducătorului obișnuit al vehiculului și numărul poliței de asigurare sau numărul de înmatriculare al vehiculului, sunt date cu caracter personal în sensul Directivei 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date ⁽³⁾. Prelucrarea acestor date, necesară pentru aducerea la îndeplinire a prezentei directive, ar trebui de acum înainte să fie în conformitate cu dispozițiile de drept intern adoptate în aplicarea Directivei 95/46/CE. Numele și adresa conducătorului obișnuit nu trebuie să fie comunicate decât în cazul în care legislațiile interne prevăd acest lucru.

⁽¹⁾ JO L 228, 16.8.1973, p. 3.

⁽²⁾ JO L 228, 11.8.1992, p. 1.

⁽³⁾ JO L 281, 23.11.1995, p. 31.

- (47) Pentru a garanta că persoana vătămată nu rămâne fără despăgubirea la care are dreptul, este necesar să se stabilească un organism de despăgubire căruia să i se poată adresa în cazul în care întreprinderea de asigurare nu a desemnat un reprezentant, întârzie în mod vădit despăgubirea sau nu poate fi identificată. Intervenția organismului de despăgubire ar trebui să fie limitată la cazuri particulare rare în care întreprinderea de asigurare nu a putut să își îndeplinească obligațiile în ciuda efectului descurajator al eventualelor sancțiuni.
- (48) Organismul de despăgubire are rolul de a soluționa cererile de despăgubire în ceea ce privește orice prejudiciu suferit de persoana vătămată, numai în cazuri care pot fi determinate în mod obiectiv și, prin urmare, acest organism ar trebui să se limiteze la a verifica dacă o ofertă de despăgubire a fost prezentată în termenul prevăzut și în conformitate cu procedurile stabilite, fără a se pronunța asupra fondului.
- (49) Persoanele juridice care, în conformitate cu legea, se subrogă în drepturile persoanei vătămate față de persoana responsabilă de accident sau împotriva întreprinderii de asigurare a acesteia din urmă (ca, de exemplu, alte întreprinderi de asigurare sau organisme de asistență socială) nu ar trebui să fie abilitate să prezinte o cerere similară organismului de despăgubire.
- (50) Este indicat ca organismul de despăgubire să beneficieze de un drept de subrogație în măsura în care a despăgubit persoana vătămată. Pentru a facilita acțiunea sa împotriva întreprinderii de asigurare care nu a desemnat un reprezentant sau care a întârziat în mod vădit despăgubirea, organismul de despăgubire din țara persoanei vătămate ar trebui să beneficieze de asemenea de un drept de rambursare automată însoțit de subrogația în drepturile persoanei vătămate a organismului de despăgubire din statul în care este stabilită întreprinderea de asigurare. Acest organism este cel mai indicat pentru a angaja o acțiune în regres împotriva întreprinderii de asigurare.
- (51) Chiar în cazul în care statele membre atribuie un caracter subsidiar cererii adresate organismului de despăgubire, este necesar să se excludă obligația persoanei vătămate de a-și prezenta cererea de despăgubire persoanei responsabile de accident înainte de a o prezenta organismului de despăgubire. Persoana vătămată ar trebui să aibă, în acest caz, cel puțin aceleași posibilități ca în cazul unei cereri făcute fondului de garantare.
- (52) Funcționarea acestui sistem poate fi asigurată printr-un acord încheiat între organismele de despăgubire stabilite sau autorizate de către statele membre, acord care să le definească sarcinile, obligațiile și modalitățile de rambursare.
- (53) În cazul în care întreprinderea de asigurare a vehiculului nu poate fi identificată, trebuie prevăzut că debitorul final al sumei care trebuie vărsată persoanei vătămate este

fondul de garantare prevăzut pentru acest scop, situat în statul membru în care vehiculul neasigurat a cărui circulație a provocat accidentul staționează în mod obișnuit. În cazul în care identificarea vehiculului este imposibilă, ar trebui prevăzut că debitorul final este fondul de garantare prevăzut pentru acest scop, situat în statul membru în care s-a produs accidentul.

- (54) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere obligațiilor statelor membre privind termenele de transpunere în dreptul intern și de aplicare a directivelor menționate în anexa I partea B,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL 1

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Definiții

În sensul prezentei directive se înțelege prin:

1. „vehicul”: orice vehicul cu motor destinat transportului pe uscat și acționat în mod mecanic, dar care nu se deplasează pe șine, inclusiv remorci, chiar și necuplate;
2. „persoană vătămată”: orice persoană îndreptățită să primească despăgubire pentru un prejudiciu provocat de vehicule;
3. „birou național al asigurătorilor”: o organizație profesională constituită în conformitate cu Recomandarea nr. 5 din 25 ianuarie 1949 de Subcomitetul pentru transport rutier al Comitetului pentru transport pe uscat din cadrul Comisiei Economice pentru Europa a Organizației Națiunilor Unite și care reunește întreprinderile de asigurare care sunt autorizate într-un stat să practice activitatea de asigurare de răspundere civilă pentru pagube produse de vehicule cu motor;
4. „teritoriul în care staționează în mod obișnuit vehiculul”:
 - (a) teritoriul statului de unde vehiculul are o plăcuță de înmatriculare, fie că aceasta este permanentă sau temporară; sau
 - (b) în cazurile în care nu există înmatriculare pentru un anumit tip de vehicul, dar vehiculul are un tichet de asigurare sau un semn distinctiv similar plăcuței de înmatriculare, teritoriul statului în care s-a eliberat tichetul de asigurare sau semnul respectiv; sau
 - (c) în cazurile în care pentru anumite tipuri de vehicule nu există placă de înmatriculare, tichet de asigurare și nici vreun semn distinctiv, teritoriul statului în care deținătorul vehiculului este rezident permanent; sau

- (d) în cazul în care vehiculul nu are plăcuță de înmatriculare sau are o plăcuță care nu corespunde sau nu mai corespunde cu vehiculul și a fost implicat într-un accident, teritoriul statului în care a avut loc accidentul, cu scopul de a soluționa cererea de despăgubire în conformitate cu articolul 2 litera (a) sau cu articolul 10;
5. „carte verde”: certificat internațional de asigurare eliberat în numele unui birou național în conformitate cu Recomandarea nr. 5 din 25 ianuarie 1949 de Subcomitetul pentru transport rutier al Comitetului pentru transport pe uscat din cadrul Comisiei Economice pentru Europa a Organizației Națiunilor Unite;
6. „întreprindere de asigurare”: o întreprindere care a primit autorizația administrativă în conformitate cu articolul 6 sau cu articolul 23 alineatul (2) din Directiva 73/239/CEE;
7. „unitate”: sediul social, agenția sau sucursala unei întreprinderi de asigurare, în conformitate cu definiția de la articolul 2 litera (c) din a doua Directivă 88/357/CEE a Consiliului din 22 iunie 1988 de coordonare a actelor cu putere de lege și actelor administrative privind asigurarea generală directă, de stabilire a dispozițiilor destinate să faciliteze exercitarea efectivă a libertății de a presta servicii ⁽¹⁾.

Articolul 2

Domeniul de aplicare

Dispozițiile articolelor 4, 6, 7 și 8 se aplică vehiculelor care staționează în mod obișnuit pe teritoriul statelor membre:

- (a) după încheierea unei convenții între birourile naționale ale asigurătorilor prin care fiecare birou național garantează, în concordanță cu prevederile legislației sale interne în domeniul asigurărilor obligatorii, soluționarea cererilor de despăgubire rezultate în urma accidentelor provocate pe teritoriul său de vehicule care staționează în mod obișnuit pe teritoriul altui stat membru, indiferent dacă aceste vehicule sunt asigurate sau nu;
- (b) de la data stabilită de către Comisie după ce aceasta, în strânsă cooperare cu statele membre, s-a asigurat că o asemenea convenție a fost încheiată;
- (c) pe durata acestei convenții.

Articolul 3

Obligația de asigurare a vehiculelor

În conformitate cu dispozițiile articolului 5, fiecare stat membru ia toate măsurile necesare pentru a se asigura că răspunderea

civilă pentru pagubele produse de vehiculele care staționează în mod obișnuit pe teritoriul lor este acoperită prin asigurare.

Măsurile menționate la primul paragraf stabilesc prejudiciile acoperite de asigurare, precum și termenii și condițiile asigurării.

Fiecare stat membru ia toate măsurile necesare pentru a se asigura că prin contractul de asigurare sunt acoperite și următoarele:

- (a) prejudiciile cauzate pe teritoriul altor state membre, în conformitate cu legislația în vigoare în acele state;
- (b) prejudiciile suferite de resortisanții statelor membre în timpul unei călătorii ce leagă direct două teritorii în care se aplică tratatul, în cazul în care nu există un birou național al asigurătorilor pentru teritoriul traversat; în acest caz, paguba sau vătămarea se despăgubește în conformitate cu legislația internă privind asigurarea obligatorie în vigoare în statul membru pe teritoriul căruia staționează în mod obișnuit vehiculul.

Asigurarea prevăzută la primul paragraf acoperă în mod obligatoriu prejudiciile materiale și vătămările corporale.

Articolul 4

Controale privind asigurarea

Nici un stat membru nu va controla asigurarea de răspundere civilă a vehiculelor care staționează în mod obișnuit pe teritoriul unui alt stat membru sau care staționează în mod obișnuit pe teritoriul unei țări terțe și intră pe teritoriul său de pe teritoriul unui alt stat membru. Cu toate acestea, un stat membru poate efectua controale nesistematice ale acestei asigurări, cu condiția să nu fie discriminatorii și să aibă loc în cadrul controalelor care nu urmăresc exclusiv verificarea asigurării menționate anterior.

Articolul 5

Derogare de la obligația de asigurare a vehiculelor

(1) Un stat membru poate deroga de la dispozițiile articolului 3 cu privire la anumite persoane fizice sau juridice, de drept public sau de drept privat, a căror listă se întocmește de către statul interesat și se comunică celorlalte state membre și Comisiei.

În acest caz, statul membru care prevede această derogare ia măsurile corespunzătoare pentru a asigura plata despăgubirii pentru prejudiciile cauzate pe teritoriul său și pe teritoriul altor state membre de vehiculele care aparțin acestor persoane.

⁽¹⁾ JO L 172, 4.7.1988, p. 1.

Acesta desemnează, în special, autoritatea sau organismul din țara în care s-a produs prejudiciul, însărcinat cu despăgubirea părților vătămate, în conformitate cu legislația statului respectiv, în cazurile în care articolul 2 litera (a) nu este aplicabil.

Comisiei îi este comunicată de către statul membru lista cu persoanele exonerate de obligația de asigurare și cu autoritățile sau organismele însărcinate cu despăgubirea.

Comisia publică această listă.

(2) Fiecare stat membru poate deroga de la prevederile articolului 3, în ceea ce privește anumite tipuri de vehicule sau anumite vehicule care au o plăcuță specială; lista acestor tipuri de vehicule sau a acestor vehicule se alcătuește de către statul în cauză și se comunică celorlalte state membre și Comisiei.

În acest caz, fiecare stat membru se asigură că vehiculele menționate la primul paragraf sunt tratate în același mod ca vehiculele pentru care nu a fost îndeplinită obligația de asigurare prevăzută la articolul 3.

Fondul de garantare din statul membru în care a avut loc accidentul poate invoca, pe cale de consecință, un drept față de fondul de garantare din statul membru în care staționează vehiculul în mod obișnuit.

De la 11 iunie 2010, statele membre transmit Comisiei un raport privind aplicarea și asigurarea respectării prezentului alineat.

După examinarea acestor rapoarte, Comisia prezintă, dacă este cazul, propuneri de înlocuire sau de abrogare a acestei derogări.

Articolul 6

Birourile naționale ale asigurătorilor

Fiecare stat membru se asigură că, în cazul producerii pe teritoriul său a unui accident de către un vehicul care staționează în mod obișnuit pe teritoriul altui stat membru, fără a aduce atingere obligațiilor menționate la articolul 2 litera (a), biroul național al asigurătorilor obține informații:

- (a) cu privire la teritoriul în care staționează în mod obișnuit vehiculul și la numărul de înmatriculare al acestuia, dacă există;
- (b) în măsura posibilului, cu privire la detaliile asigurării vehiculului, înscrise în cartea verde care este în posesia deținătorului vehiculului, în măsura în care aceste detalii sunt solicitate de statul membru pe teritoriul căruia staționează în mod obișnuit vehiculul.

De asemenea, fiecare stat membru se asigură că biroul comunică informațiile menționate la literele (a) și (b) biroului național al asigurătorilor din statul pe teritoriul căruia staționează în mod obișnuit vehiculul menționat la primul paragraf.

CAPITOLUL 2

DISPOZIȚII PRIVIND VEHICULELE CARE ÎN MOD OBIȘNUIT STAȚIONEAZĂ PE TERITORIUL UNEI ȚĂRI TERȚE

Articolul 7

Măsurile naționale privind vehiculele care în mod obișnuit staționează pe teritoriul unei țări terțe

Fiecare stat membru adoptă toate măsurile necesare pentru ca nici un vehicul care în mod obișnuit staționează pe teritoriul unei țări terțe și care intră pe teritoriul în care se aplică tratatul să nu fie pus în circulație pe teritoriul său cu excepția cazului în care prejudiciile provocate de acel vehicul sunt asigurate pe întreg teritoriul pe care se aplică tratatul, în conformitate cu cerințele fiecărei legislații interne a statelor membre cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagubele produse de vehicule.

Articolul 8

Documentația privind vehiculele care în mod obișnuit staționează pe teritoriul unei țări terțe

(1) Orice vehicul care provine în mod obișnuit de pe teritoriul unei țări terțe, înainte de a intra pe teritoriul în care se aplică tratatul, trebuie să prezinte fie o carte verde valabilă, fie un certificat de asigurare încheiat la trecerea frontierei, care să probeze faptul că vehiculul este asigurat în conformitate cu articolul 7.

Cu toate acestea, vehiculele care staționează în mod obișnuit pe teritoriul unor țări terțe sunt considerate ca vehicule care provin în mod obișnuit din Comunitate, în cazul în care birourile naționale ale tuturor statelor membre garantează individual, fiecare în conformitate cu propriile dispoziții legale privind asigurarea obligatorie, plata despăgubirilor prejudiciilor produse în accidente provocate pe teritoriul lor de astfel de vehicule.

(2) După ce se asigură, în strânsă cooperare cu statele membre, că obligațiile din alineatul (1) al doilea paragraf au fost îndeplinite, Comisia stabilește data de la care statele membre nu vor mai solicita elaborarea documentelor menționate la alineatul (1) primul paragraf, precum și tipurile de vehicule care beneficiază de acest regim.

CAPITOLUL 3

SUMELE MINIME ACOPERITE DE ASIGURAREA OBLIGATORIE

Articolul 9

Sumele minime

(1) Fără a aduce atingere garanțiilor de o valoare mai mare eventual stabilite de statele membre, fiecare stat membru solicită ca sumele pentru care asigurarea menționată la articolul 3 este obligatorie să fie de minimum:

(a) în cazul vătămarilor corporale, suma minimă asigurată de 1 000 000 EUR pentru o victimă sau de 5 000 000 EUR pentru o cerere de despăgubire, indiferent de numărul victimelor;

(b) în cazul pagubelor materiale, 1 000 000 EUR pentru o cerere de despăgubire, indiferent de numărul victimelor.

După caz, statele membre pot stabili o perioadă tranzitorie până cel târziu 11 iunie 2012, în decursul căreia sumele minime asigurate sunt adaptate sumelor prevăzute la primul paragraf.

Statele membre care stabilesc o astfel de perioadă de tranziție informează Comisia cu privire la aceasta și indică durata acestei perioade.

Totuși, până la 11 decembrie 2009 statele membre majorează sumele de garanție pentru a atinge cel puțin jumătate din nivelurile prevăzute la primul paragraf.

(2) Din cinci în cinci ani începând cu 11 iunie 2005 sau de la termenul perioadei de tranziție prevăzute la alineatul (1) al doilea paragraf, sumele prevăzute la alineatul respectiv sunt revizuite, în funcție de evoluția indicelui european al prețurilor de consum (IEPC) stabilit în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 2494/95.

Sumele sunt adaptate în mod automat. Acestea sunt majorate cu procentul de variație a IEPC pe perioada de referință, adică în cei cinci ani imediat anteriori revizuirii menționate la primul paragraf și apoi rotunjite în sus la un multiplu de 10 000 EUR.

Comisia transmite sumele adaptate Parlamentului European și Consiliului și se asigură că sunt publicate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

CAPITOLUL 4

DESPĂGUBIREA PREJUDIICIILOR CAUZATE DE UN VEHICUL NEIDENTIFICAT SAU DE UN VEHICUL PENTRU CARE NU A FOST ÎNDEPLINITĂ OBLIGAȚIA DE ASIGURARE PREVĂZUTĂ LA ARTICOLUL 3

Articolul 10

Organismul responsabil cu despăgubirea

(1) Fiecare stat membru instituie sau autorizează un organism responsabil cu despăgubirea, cel puțin în limitele obligației de asigurare, a pagubelor materiale sau a vătămarilor corporale cauzate de un vehicul neidentificat sau de un vehicul pentru care nu a fost îndeplinită obligația de asigurare prevăzută la articolul 3.

Primul paragraf nu aduce atingere dreptului statelor membre de a acorda intervenției acestui organism un caracter subsidiar sau nu și nici dreptului acestora de a reglementa regresul acestui organism față de persoana sau persoanele responsabile de

accident și alți asigurători sau organisme de asigurări sociale obligați să despăgubească victima pentru același accident. Cu toate acestea, statele membre nu pot autoriza organismul să condiționeze plata despăgubirii de dovedirea de către victimă, într-un fel sau altul, a incapacității sau refuzului persoanei responsabile de a plăti.

(2) Victima poate, în orice caz, să se adreseze direct organismului care, pe baza informațiilor furnizate la cererea sa de către victimă, este obligat să îi dea un răspuns motivat cu privire la intervenția sa.

Cu toate acestea, statele membre pot exclude intervenția acestui organism în ceea ce privește persoanele care au intrat de bună voie în vehiculul care a cauzat prejudiciul, atunci când organismul poate dovedi că acestea știau că vehiculul nu este asigurat.

(3) Statele membre pot limita sau exclude plata despăgubirii de către organism în cazul unor pagube materiale cauzate de un vehicul neidentificat.

Cu toate acestea, atunci când organismul a plătit o despăgubire pentru vătămări corporale semnificative pentru toate victimele aceluiși accident în care au fost cauzate pagube materiale de un vehicul neidentificat, statele membre nu pot exclude plata despăgubirii daunelor materiale pe motivul că vehiculul nu este identificat. Cu toate acestea, statele membre pot prevedea o franșiză de cel mult 500 EUR care poate fi impusă victimei unor astfel de daune materiale.

Condițiile în care vătămarile corporale sunt considerate semnificative se stabilesc în conformitate cu actele cu putere de lege și actele administrative ale statului membru în care a avut loc accidentul. În acest scop, statele membre pot ține seama, între altele, de situația în care vătămarile au necesitat îngrijiri spitalicești.

(4) Fiecare stat membru aplică, pentru plata despăgubirii de către organism, actele sale cu putere de lege și actele administrative, fără a aduce atingere oricărei alte practici mai favorabile victimelor.

Articolul 11

Litigiile

În cazul unui litigiu între organismul menționat la articolul 10 alineatul (1) și asigurătorul de răspundere civilă, referitor la persoana care trebuie să despăgubească victima, statele membre adoptă măsurile necesare, pentru desemnarea părții care este obligată în faza incipientă să despăgubească, fără întârziere, victima.

În cazul în care, în ultimă instanță, se decide că cealaltă parte ar fi trebuit să plătească integral sau parțial despăgubirea, această parte va rambursa în consecință partea care a făcut plata.

CAPITOLUL 5

**CATEGORII SPECIFICE DE VICTIME, CLAUZĂ
CONTRACTUALĂ DE EXCLUDERE, PRIMA UNICĂ, VEHICULE
EXPEDIAȚIE DINTR-UN STAT MEMBRU ÎN ALTUL**

Articolul 12

Categorii specifice de victime

(1) Fără a aduce atingere celui de-al doilea paragraf de la articolul 13 alineatul (1), asigurarea menționată la articolul 3 acoperă răspunderea ce rezultă ca urmare a utilizării unui vehicul pentru vătămarea corporală a tuturor pasagerilor, alții decât conducătorul auto.

(2) Membrii familiei asiguratului, conducătorului auto sau oricărei alte persoane a cărei răspundere civilă este angajată într-un accident și acoperită de asigurarea prevăzută la articolul 3 nu sunt excluși, datorită acestei legături de rudenie, de la beneficiul asigurării pentru vătămările lor corporale.

(3) Asigurarea prevăzută la articolul 3 acoperă vătămările corporale și pagubele materiale suferite de pietoni, cicliști și alți utilizatori nemotorizați ai drumurilor, care, în urma unui accident care a implicat un autovehicul, au dreptul la o despăgubire în conformitate cu dreptul civil intern.

Prezentul articol nu aduce atingere răspunderii civile ori valorii despăgubirii.

Articolul 13

Clauză contractuală de excludere

(1) Fiecare stat membru adoptă toate măsurile necesare pentru ca, în scopul aplicării articolului 3, orice dispoziție legală sau clauză contractuală conținută într-o poliță de asigurare eliberată în conformitate cu articolul 3 să fie lipsită de efect în ceea ce privește pretențiile terților victime ale accidentului, dacă aceasta exclude de la asigurare cazurile în care vehiculele sunt utilizate sau conduse de către:

- (a) persoane care nu sunt autorizate în mod explicit sau implicit;
- (b) persoane care nu sunt titularele unui permis care să le dea dreptul să conducă vehiculul respectiv;
- (c) persoane care nu respectă obligațiile legale de ordin tehnic cu privire la starea și siguranța vehiculului respectiv.

Cu toate acestea, dispoziția sau clauza prevăzută la primul paragraf litera (a) poate fi invocată împotriva unor persoane care s-au imbarcat voluntar în vehiculul care a provocat dauna, în cazul în care asiguratorul poate dovedi că acestea știau că vehiculul este furat.

Statele membre au posibilitatea, pentru accidentele survenite pe teritoriul lor, să nu aplice dispoziția de la primul paragraf, în cazul și în măsura în care victima poate obține despăgubirea prejudiciului său de la un organism de asigurări sociale.

(2) În cazul unor vehicule furate sau obținute prin violență, statele membre pot decide că organismul prevăzut la articolul 10 alineatul (1) va interveni în locul asiguratorului, în condițiile definite la alineatul (1) din prezentul articol; în cazul în care vehiculul staționează de obicei pe teritoriul unui alt stat membru, organismul în cauză nu poate avea niciun fel de pretenții față de alt organism din statul membru respectiv.

Statele membre care, în cazul vehiculelor furate sau obținute prin violență, prevăd intervenția organismului menționat la articolul 10 alineatul (1), pot stabili pentru pagubele materiale o franșiză de maximum 250 EUR, care să fie suportată de către victimă.

(3) Statele membre iau măsurile necesare pentru ca orice dispoziție legală sau orice clauză contractuală dintr-o poliță de asigurare, care exclude un pasager de la acoperirea asigurării pe motiv că știa sau ar fi trebuit să știe că șoferul vehiculului era sub influența alcoolului sau a unui drog în momentul accidentului, să fie considerată nulă în ceea ce privește cererile de despăgubire ale acestui pasager.

Articolul 14

Prima unică

Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a garanta că toate polițele de asigurare obligatorie de răspundere civilă pentru pagubele produse de circulația vehiculelor:

- (a) acoperă, pe baza unei prime unice și pe toată durata contractului, întregul teritoriu al Comunității, inclusiv orice perioadă în care vehiculul rămâne în alte state membre pe durata contractului; și
- (b) garantează, pe baza aceleiași prime unice, în fiecare stat membru, acoperirea impusă de legislația acestuia sau acoperirea impusă de legislația statului membru în care se află de regulă vehiculul, în cazul în care aceasta din urmă este mai mare.

Articolul 15

Vehicule expediate dintr-un stat membru în altul

(1) Prin derogare de la articolul 2 litera (d) a doua liniuță din Directiva 88/357/CEE, atunci când un vehicul este expediat dintr-un stat membru în altul, statul în care se situează riscul este considerat statul membru de destinație, de îndată ce este acceptată livrarea de către cumpărător, pe o perioadă de treizeci de zile, chiar dacă vehiculul nu a fost înmatriculat în mod oficial în statul membru de destinație.

(2) În cazul în care vehiculul este implicat într-un accident în perioada menționată la alineatul (1) din acest articol și nu este asigurat, organismul prevăzut la articolul 10 alineatul (1) din statutul membru de destinație este responsabil cu despăgubirea prevăzută la articolul 9.

CAPITOLUL 6

ATESTARE, FRANȘIZE, ACȚIUNEA DIRECTĂ

Articolul 16

Atestarea privind acțiunile de răspundere civilă ale terților

Statele membre se asigură că asiguratul are dreptul de a solicita în orice moment o atestare privind acțiunile de răspundere civilă intentate de terți și care implică vehiculul sau vehiculele care fac obiectul contractului de asigurare în cel puțin ultimii cinci ani ai relației contractuale sau privind absența unor astfel de acțiuni.

Întreprinderea de asigurare sau un organism eventual desemnat de un stat membru pentru furnizarea de servicii de asigurări obligatorii sau pentru eliberarea unor astfel de atestări furnizează această atestare asiguratului în termen de cinci-sprezece zile de la depunerea cererii.

Articolul 17

Franșize

Întreprinderile de asigurare nu pun franșize în sarcina părților vătămate în urma unui accident, în ceea ce privește asigurarea menționată la articolul 3.

Articolul 18

Dreptul de acțiune directă

Statele membre se asigură că persoanele vătămate în urma unui accident cauzat de un vehicul acoperit de asigurarea menționată la articolul 3 dispun de un drept de acțiune directă împotriva întreprinderii de asigurare care acoperă răspunderea civilă a persoanei responsabile.

CAPITOLUL 7

DESPĂGUBIREA PREJUDICIILOR REZULTATE ÎN URMA ORICĂRUI ACCIDENT CAUZAT DE UN VEHICUL ACOPERIT DE ASIGURAREA MENȚIONATĂ LA ARTICOLUL 3

Articolul 19

Procedura de despăgubire a prejudiciului

Statele membre stabilesc procedura menționată la articolul 22 pentru despăgubirea prejudiciilor rezultate în urma oricărui accident cauzat de un vehicul acoperit de asigurarea menționată la articolul 3.

În cazul cererilor de despăgubire care pot fi soluționate de sistemul birourilor naționale de asigurare, prevăzut la articolul 2, statele membre stabilesc aceeași procedură ca cea menționată la articolul 22.

În vederea aplicării acestei proceduri, orice trimitere la o întreprindere de asigurare este considerată ca fiind o trimitere la birourile naționale de asigurare.

Articolul 20

Dispoziții speciale privind despăgubirea persoanelor vătămate în urma unui accident produs într-un alt stat membru decât statul lor de reședință

(1) Articolele 20-26 au ca obiect stabilirea unor dispoziții speciale aplicabile persoanelor vătămate care au dreptul la despăgubire pentru orice prejudiciu rezultat în urma unor accidente produse într-un stat membru diferit de statul de reședință al persoanei vătămate și provocate de circulația unor vehicule asigurate într-un stat membru și care staționează în mod obișnuit în acest stat membru.

Fără a aduce atingere legislațiilor țărilor terțe în materie de răspundere civilă și de drept internațional privat, aceste dispoziții se aplică în egală măsură persoanelor vătămate rezidente într-un stat membru și având drept la despăgubire pentru orice prejudiciu rezultat în urma accidentelor produse într-o țară terță al cărei birou național de asigurare a aderat la sistemul cărții verzi, în cazul în care accidentele în cauză sunt provocate de circulația unor vehicule asigurate și care staționează în mod obișnuit într-un stat membru.

(2) Articolele 21 și 24 nu se aplică decât accidentelor provocate de circulația unui vehicul:

- (a) asigurat la o instituție situată într-un stat membru diferit de statul de reședință al persoanei vătămate; și
- (b) care staționează, în mod obișnuit, într-un stat membru diferit de statul de reședință al persoanei vătămate.

Articolul 21

Reprezentantul însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire

(1) Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru ca toate întreprinderile de asigurare care acoperă riscurile clasificate în clasa de asigurare 10 de la punctul A din anexa la Directiva 73/239/CEE, cu excepția răspunderii civile a transportatorului, să desemneze în fiecare stat membru diferit de cel în care au primit autorizația administrativă un reprezentant însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire.

Acesta are misiunea de a trata și soluționa cererile de despăgubire rezultate în urma unui accident în cazurile prevăzute la articolul 20 alineatul (1).

Reprezentantul însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire are reședința sau este stabilit în statul membru în care este desemnat.

(2) Alegerea reprezentantului însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire este lăsată la aprecierea întreprinderii de asigurare.

Statele membre nu pot îngădi această libertate de alegere.

(3) Reprezentantul însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire poate acționa în contul uneia sau mai multor întreprinderi de asigurare.

(4) Reprezentantul însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire strânge, cu privire la aceste cereri, toate informațiile necesare în legătură cu soluționarea cererilor de despăgubire și ia măsurile necesare pentru a negocia soluționarea cererilor de despăgubire.

Obligația de a desemna un reprezentant nu exclude dreptul persoanei vătămate sau al întreprinderii sale de asigurare de a iniția proceduri directe împotriva persoanei care a provocat accidentul sau a întreprinderii sale de asigurare.

(5) Reprezentantul însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire dispune de competențe suficiente pentru a reprezenta întreprinderea de asigurare pe lângă persoanele vătămate în cazurile prevăzute la articolul 20 alineatul (1) și pentru a satisface integral cererile de despăgubire ale acestora.

Acesta trebuie să fie în măsură să analizeze cererea în limba sau în limbile oficiale ale statului membru de reședință al persoanei vătămate.

(6) Desemnarea unui reprezentant responsabil cu soluționarea cererilor de despăgubire nu constituie în sine deschiderea unei sucursale în sensul articolului 1 litera (b) din Directiva 92/49/CEE, iar reprezentantul responsabil cu soluționarea cererilor de despăgubire nu este considerat o unitate în sensul articolului 2 litera (c) din Directiva 88/357/CEE, nici o unitate în sensul Regulamentului (CE) nr. 44/2001.

Articolul 22

Procedura de despăgubire

Statele membre prevăd obligații însoțite de sancțiuni financiare eficiente și sistematice corespunzătoare sau de sancțiuni administrative echivalente pentru a se asigura că, în termen de 3 luni începând cu data la care persoana vătămată și-a prezentat cererea de despăgubire, fie direct întreprinderii de asigurare a persoanei care a provocat accidentul, fie reprezentantului său însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire:

- (a) întreprinderea de asigurare a persoanei care a provocat accidentul sau reprezentantul său însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire sunt ținute să prezinte o ofertă de despăgubire justificată, în cazul în care răspunderea nu este contestată și prejudiciul a fost cuantificat; sau
- (b) întreprinderea de asigurare căreia i-a fost prezentată cererea de despăgubire sau reprezentantul său însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire sunt ținute să dea un răspuns justificat la elementele invocate în cerere, în cazul în care răspunderea a fost respinsă sau nu a fost stabilită în mod clar sau în care prejudiciul nu a fost pe deplin cuantificat.

Statele membre adoptă dispoziții care să garanteze că, în cazul în care oferta nu a fost prezentată în termen de 3 luni, se percep dobânzi calculate în funcție de valoarea despăgubirii

oferite de către întreprinderea de asigurare sau acordate de către judecător persoanei vătămate.

Articolul 23

Organismele de informare

(1) Pentru a permite persoanei vătămate să ceară o despăgubire, fiecare stat membru creează sau autorizează un organism de informare cu misiunea:

(a) de a ține un registru cu datele următoare:

- (i) numerele de înmatriculare ale autovehiculelor care staționează în mod obișnuit pe teritoriul statului în cauză;
- (ii) numerele polițelor de asigurare care acoperă circulația acestor vehicule pentru riscurile clasificate la clasa de asigurare 10 de la punctul A din anexa la Directiva 73/239/CEE, cu excepția răspunderii civile a transportatorului, precum și, atunci când perioada de valabilitate a poliței a expirat, data la care acoperirea riscului prin asigurare ia sfârșit;

(iii) întreprinderile de asigurare care acoperă circulația vehiculelor pentru riscurile clasificate la clasa de asigurare 10 de la punctul A din anexa la Directiva 73/239/CEE, cu excepția răspunderii civile a transportatorului, precum și reprezentanții însărcinați cu soluționarea cererilor de despăgubire desemnați de către aceste întreprinderi de asigurare în conformitate cu articolul 21 din prezenta directivă și ale căror denumiri sunt notificate de către întreprinderile de asigurare organismului de informare în conformitate cu alineatul (2) din prezentul articol;

(iv) lista vehiculelor care beneficiază, în fiecare stat membru, de derogarea de la obligația de a fi acoperite printr-o asigurare de răspundere civilă în conformitate cu articolul 5 alineatele (1) și (2);

(v) în ceea ce privește vehiculele menționate la punctul (iv):

- denumirea autorității sau organismului desemnat în conformitate cu articolul 5 alineatul (1) al treilea paragraf pentru despăgubirea persoanelor vătămate, în cazul în care procedura prevăzută la articolul 2 alineatul (2) litera (a) nu este aplicabilă, în cazul în care vehiculul beneficiază de derogarea prevăzută la articolul 5 alineatul (1) primul paragraf;
- denumirea organismului care acoperă vehiculul în statul membru în care acest vehicul staționează în mod obișnuit, în cazul în care vehiculul beneficiază de derogarea de la articolul 5 alineatul (2);

(b) sau de a coordona colectarea și difuzarea acestor date; și

(c) de a ajuta persoanele abilitate să cunoască datele menționate la litera (a) punctele (i)-(v).

Datele menționate la litera (a) punctele (i), (ii) și (iii) trebuie păstrate pe o perioadă de șapte ani după ce înmatricularea vehiculului sau contractul de asigurare a luat sfârșit.

(2) Întreprinderile de asigurare menționate la alineatul (1) litera (a) punctul (iii) notifică organismelor de informare ale tuturor statelor membre numele și adresa reprezentantului însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire, pe care l-au desemnat, în conformitate cu articolul 21, în fiecare stat membru.

(3) Statele membre se asigură că persoana vătămată are dreptul, în termen de șapte ani după accident, să obțină fără întârziere, din partea organismului de informare din statul de reședință, din statul membru în care vehiculul staționează în mod obișnuit sau din statul membru în care s-a produs accidentul, datele următoare:

- (a) numele și adresa întreprinderii de asigurare;
- (b) numărul poliței de asigurare; și
- (c) numele și adresa reprezentantului însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire de către întreprinderea de asigurare în statul în care are reședința persoana vătămată.

Organismele de informare cooperează între ele.

(4) Organismul de informare comunică persoanei vătămate numele și adresa proprietarului, ale conducătorului obișnuit sau ale detentorului declarat al vehiculului în cazul în care persoana vătămată are un interes legitim să obțină aceste informații. În îndeplinirea prezentei dispoziții, organismul de informare se adresează în special:

- (a) întreprinderii de asigurare; sau
- (b) organismului de înmatriculare a vehiculelor.

În cazul în care vehiculul beneficiază de derogarea prevăzută la articolul 5 alineatul (1) primul paragraf, organismul de informare comunică persoanei vătămate numele autorității sau organismului desemnat, în conformitate cu articolul 5 alineatul (1) al treilea paragraf, ca fiind însărcinat cu despăgubirea persoanelor vătămate, în cazul în care procedura menționată la articolul 2 litera (a) nu este aplicabilă.

În cazul în care vehiculul beneficiază de derogarea prevăzută la articolul 5 alineatul (2), organismul de informare comunică persoanei vătămate denumirea organismului care acoperă vehiculul în țara în care acesta staționează în mod obișnuit.

(5) Statele membre se asigură că organismele de informare furnizează, fără a aduce atingere obligațiilor lor în temeiul alineatelor (1) și (4), informațiile specificate în aceste alineate oricărei persoane implicate într-un accident rutier cauzat de un vehicul acoperit de asigurarea menționată la articolul 3.

(6) Prelucrarea datelor cu caracter personal rezultate din alineatele (1)-(5) trebuie să fie efectuată în conformitate cu dispozițiile de drept intern adoptate în aplicarea Directivei 95/46/CE.

Articolul 24

Organismele de despăgubire

(1) Fiecare stat membru creează sau autorizează un organism de despăgubire însărcinat cu despăgubirea persoanelor vătămate în cazurile prevăzute la articolul 20 alineatul (1).

Persoanele vătămate pot prezenta o cerere organismului de despăgubire din statul membru în care își au reședința:

(a) în cazul în care, în termen de trei luni de la data la care persoana vătămată a prezentat o cerere de despăgubire întreprinderii de asigurare a vehiculului a cărui circulație a provocat accidentul sau reprezentantului său însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire, întreprinderea de asigurare sau reprezentantul său însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire nu a dat un răspuns justificat elementelor solicitate în cerere; sau

(b) în cazul în care întreprinderea de asigurare nu a desemnat un reprezentant însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire în statul membru de reședință al persoanei vătămate în conformitate cu articolul 20 alineatul (1); în acest caz, persoanele vătămate nu pot prezenta o cerere organismului de despăgubire dacă au prezentat deja o cerere de despăgubire direct întreprinderii de asigurare a vehiculului a cărui circulație a provocat accidentul și dacă au primit un răspuns justificat în termen de trei luni de la data prezentării cererii.

Cu toate acestea, persoanele vătămate nu pot prezenta o cerere organismului de despăgubire în cazul în care au inițiat o acțiune directă în justiție împotriva întreprinderii de asigurare.

Organismul de despăgubire intervine în termen de două luni începând cu data la care persoana vătămată i-a prezentat cererea de despăgubire, dar nu mai intervine în cazul în care întreprinderea de asigurare sau reprezentantul său însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire a dat un răspuns justificat la această cerere.

Organismul de despăgubire informează de îndată:

(a) întreprinderea de asigurare a vehiculului a cărui circulație a provocat accidentul sau reprezentantul însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire;

(b) organismul de despăgubire din statul membru în care are sediul întreprinderea de asigurare care a încheiat contractul;

(c) persoana care a provocat accidentul, în cazul în care a fost identificată,

de faptul că a primit o cerere de despăgubire din partea persoanei vătămate și că va răspunde la aceasta în termen de două luni de la data prezentării cererii în cauză.

Această dispoziție nu aduce atingere dreptului statelor membre de a acorda despăgubirii date de acest organism un caracter subsidiar sau nu și de a prevedea soluționarea cererilor de despăgubire între acest organism și persoana sau persoanele care au provocat accidentul și celelalte întreprinderi de asigurare sau organisme de asistență socială obligate să indemnizeze persoana vătămată pentru același accident. Cu toate acestea, statele membre nu pot autoriza organismul să subordoneze plata despăgubirii altor condiții decât celor stabilite în prezenta directivă, mai ales condiției ca persoana vătămată să arate prin orice mijloc că persoana responsabilă nu este în măsură sau refuză să plătească.

(2) Organismul de despăgubire care a despăgubit persoana vătămată în statul membru în care aceasta are reședința are dreptul să ceară rambursarea sumei plătite cu titlu de despăgubire de la organismul de despăgubire din statul membru în care se află sediul întreprinderii de asigurare care a încheiat contractul.

Acest organism de despăgubire se subrogă în drepturile persoanei vătămate, față de persoana care a provocat accidentul sau față de întreprinderea de asigurare a acesteia, în măsura în care organismul de despăgubire din statul membru de reședință al persoanei vătămate a despăgubit-o pe aceasta pentru prejudiciul suferit.

Fiecare stat membru este obligat să recunoască subrogarea stabilită de orice alt stat membru.

(3) Prezentul articol intră în vigoare:

(a) după încheierea unui acord între organismele de despăgubire create sau autorizate de către statele membre, în ceea ce privește sarcinile și obligațiile lor și modalitățile de rambursare;

(b) începând cu data fixată de către Comisie după ce aceasta a constatat, în strânsă legătură cu statele membre, că s-a încheiat un astfel de acord.

Articolul 25

Despăgubirea

(1) În cazul în care nu este posibilă identificarea vehiculului sau în cazul în care în termen de 2 luni care curge de la accident este imposibil de identificat întreprinderea de asigurare, persoana vătămată poate prezenta o cerere de despăgubire orga-

nismului de despăgubire din statul membru în care este rezidentă. Despăgubirea este vărsată în conformitate cu dispozițiile articolelor 9 și 10. În acest caz, în condițiile prevăzute la articolul 24 alineatul (2), organismul de despăgubire are o creanță:

(a) asupra fondului de garantare al statului membru în care vehiculul staționează în mod obișnuit, în cazul în care întreprinderea de asigurare nu poate fi identificată;

(b) asupra fondului de garantare al statului membru în care a avut loc accidentul, în cazul unui vehicul neidentificat;

(c) asupra fondului de garantare al statului membru în care a avut loc accidentul, în cazul unui vehicul dintr-o țară terță.

(2) Prezentul articol se aplică accidentelor provocate de vehicule din țări terțe acoperite de articolele 7 și 8.

Articolul 26

Organismul central

Statele membre iau toate măsurile corespunzătoare pentru a facilita punerea, în timp util, la dispoziția victimelor, asiguratorilor acestora sau reprezentanților lor legali a datelor esențiale necesare pentru soluționarea cererilor de despăgubire.

Aceste date esențiale sunt, după caz, puse la dispoziție sub formă electronică într-un depozit central în fiecare stat membru și sunt accesibile părților implicate în acest caz, la cererea lor expresă.

Articolul 27

Sancțiuni

Statele membre stabilesc regimul sancțiunilor aplicabile în cazul încălcării dispozițiilor de drept intern adoptate pentru aducerea la îndeplinire a prezentei directive, luând orice măsură necesară pentru a asigura punerea în aplicare a acestora. Sancțiunile astfel prevăzute trebuie să fie eficiente, proporționale și să aibă un efect descurajant. Statele membre notifică Comisiei orice modificare a dispozițiilor adoptate în aplicarea prezentului articol, cât mai curând posibil.

CAPITOLUL 8

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 28

Dispoziții interne

(1) Statele membre pot, în conformitate cu tratatul, să mențină și să pună în vigoare dispoziții mai favorabile pentru persoana vătămată decât dispozițiile necesare aducerii la îndeplinire a prezentei directive.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 29

Abrogare

Directivile 72/166/CEE, 84/5/CEE, 90/232/CEE, 2000/26/CE și 2005/14/CE, astfel cum au fost modificate prin directivele menționate în anexa I partea A, se abrogă, fără a aduce atingere obligațiilor statelor membre în ceea ce privește termenele de transpunere în dreptul intern și de aplicare a directivelor menționate în anexa I partea B.

Trimiterile la directivele abrogate se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa II.

Articolul 30

Intrare în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 31

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasbourg, 16 septembrie 2009.

Pentru Parlamentul European

Președintele

J. BUZEK

Pentru Consiliu

Președintele

C. MALMSTRÖM

ANEXA I

PARTEA A

Directivele abrogate și lista modificărilor ulterioare

(menționate la articolul 29)

Directiva 72/166/CEE a Consiliului
(JO L 103, 2.5.1972, p. 1)

Directiva 72/430/CEE a Consiliului
(JO L 291, 28.12.1972, p. 162)

Directiva 84/5/CEE a Consiliului
(JO L 8, 11.1.1984, p. 17)

Numai articolul 4

Directiva 2005/14/CE a Parlamentului European și a Consiliului
(JO L 149, 11.6.2005, p. 14)

Numai articolul 1

Directiva 84/5/CEE a Consiliului
(JO L 8, 11.1.1984, p. 17)

Anexa I punctul IX.F la Actul de aderare din 1985
(JO L 302, 15.11.1985, p. 218)

Directiva 90/232/CEE a Consiliului
(JO L 129, 19.5.1990, p. 33)

Numai articolul 4

Directiva 2005/14/CE a Parlamentului European și a Consiliului
(JO L 149, 11.6.2005, p. 14)

Numai articolul 2

Directiva 90/232/CEE a Consiliului
(JO L 129, 19.5.1990, p. 33)

Directiva 2005/14/CE a Parlamentului European și a Consiliului
(JO L 149, 11.6.2005, p. 14)

Numai articolul 4

Directiva 2000/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului
(JO L 181, 20.7.2000, p. 65)

Directiva 2005/14/CE a Parlamentului European și a Consiliului
(JO L 149, 11.6.2005, p. 14)

Numai articolul 5

Directiva 2005/14/CE a Parlamentului European și a Consiliului
(JO L 149, 11.6.2005, p. 14)

PARTEA B

Termene de transpunere în dreptul intern și de aplicare

(menționate la articolul 29)

Directiva	Termen de transpunere	Data de aplicare
72/166/CEE	31 decembrie 1973	—
72/430/CEE	—	1 ianuarie 1973
84/5/CEE	31 decembrie 1987	31 decembrie 1988
90/232/CEE	31 decembrie 1992	—
2000/26/CE	19 iulie 2002	19 ianuarie 2003
2005/14/CE	11 iunie 2007	—

ANEXA II

TABEL DE CORESPONDENȚĂ

Directiva 72/166/CEE	Directiva 84/5/CEE	Directiva 90/232/CEE	Directiva 2000/26/CE	Prezenta directivă
Articolul 1 punctele 1-3				Articolul 1 punctele 1-3
Articolul 1 punctul 4 prima liniuță				Articolul 1 punctul 4 litera (a)
Articolul 1 punctul 4 a doua liniuță				Articolul 1 punctul 4 litera (b)
Articolul 1 punctul 4 a treia liniuță				Articolul 1 punctul 4 litera (c)
Articolul 1 punctul 4 a patra liniuță				Articolul 1 punctul 4 litera (d)
Articolul 1 punctul 5				Articolul 1 punctul 5
Articolul 2 alineatul (1)				Articolul 4
Articolul 2 alineatul (2) partea introductivă				Articolul 2 partea introductivă
Articolul 2 alineatul (2) prima liniuță				Articolul 2 litera (a)
Articolul 2 alineatul (2) a doua liniuță				Articolul 2 litera (b)
Articolul 2 alineatul (2) a treia liniuță				Articolul 2 litera (c)
Articolul 3 alineatul (1) prima teză				Articolul 3 primul paragraf
Articolul 3 alineatul (1) a doua teză				Articolul 3 al doilea paragraf
Articolul 3 alineatul (2) partea introductivă				Articolul 3 al treilea paragraf partea introductivă
Articolul 3 alineatul (2) prima liniuță				Articolul 3 al treilea paragraf litera (a)
Articolul 3 alineatul (2) a doua liniuță				Articolul 3 al treilea paragraf litera (b)
Articolul 4 partea introductivă				Articolul 5 alineatul (1) primul paragraf
Articolul 4 litera (a) primul paragraf				Articolul 5 alineatul (1) primul paragraf
Articolul 4 litera (a) al doilea paragraf prima teză				Articolul 5 alineatul (1) al doilea paragraf
Articolul 4 litera (a) al doilea paragraf a doua teză				Articolul 5 alineatul (1) al treilea paragraf
Articolul 4 litera (a) al doilea paragraf a treia teză				Articolul 5 alineatul (1) al patrulea paragraf
Articolul 4 litera (a) al doilea paragraf a patra teză				Articolul 5 alineatul (1) al cincilea paragraf
Articolul 4, litera (b) primul paragraf				Articolul 5 alineatul (2) primul paragraf
Articolul 4 litera (b) al doilea paragraf prima teză				Articolul 5 alineatul (2) al doilea paragraf

Directiva 72/166/CEE	Directiva 84/5/CEE	Directiva 90/232/CEE	Directiva 2000/26/CE	Prezenta directivă
Articolul 4 litera (b), al doilea paragraf a doua teză				Articolul 5 alineatul (2) al treilea paragraf
Articolul 4 litera (b) al treilea paragraf prima teză				Articolul 5, alineatul (2) al patrulea paragraf
Articolul 4 litera (b) al treilea paragraf a doua teză				Articolul 5 alineatul (2) al cincilea paragraf
Articolul 5 partea introductivă				Articolul 6 primul paragraf partea introductivă
Articolul 5 prima liniuță				Articolul 6 primul paragraf litera (a)
Articolul 5 a doua liniuță				Articolul 6 primul paragraf litera (b)
Articolul 5 partea finală				Articolul 6 al doilea paragraf
Articolul 6				Articolul 7
Articolul 7 alineatul (1)				Articolul 8 alineatul (1) primul paragraf
Articolul 7 alineatul (2)				Articolul 8 alineatul (1) al doilea paragraf
Articolul 7 alineatul (3)				Articolul 8 alineatul (2)
Articolul 8				—
	Articolul 1 alineatul (1)			Articolul 3 al patrulea paragraf
	Articolul 1 alineatul (2)			Articolul 9 alineatul (1)
	Articolul 1 alineatul (3)			Articolul 9 alineatul (2)
	Articolul 1 alineatul (4)			Articolul 10 alineatul (1)
	Articolul 1 alineatul (5)			Articolul 10 alineatul (2)
	Articolul 1 alineatul (6)			Articolul 10 alineatul (3)
	Articolul 1 alineatul (7)			Articolul 10 alineatul (4)
	Articolul 2 alineatul (1) primul paragraf partea introductivă			Articolul 13 alineatul (1) primul paragraf partea introductivă
	Articolul 2 alineatul (1) prima liniuță			Articolul 13 alineatul (1) primul paragraf litera (a)
	Articolul 2 alineatul (1) a doua liniuță			Articolul 13 alineatul (1) primul paragraf litera (b)
	Articolul 2 alineatul (1) a treia liniuță			Articolul 13 alineatul (1) primul paragraf litera (c)
	Articolul 2 alineatul (1) primul paragraf partea finală			Articolul 13 alineatul (1) primul paragraf partea finală
	Articolul 2 alineatul (1) al doilea și al treilea paragraf			Articolul 13 alineatul (1) al doilea și al treilea paragraf
	Articolul 2 alineatul (2)			Articolul 13 alineatul (2)
	Articolul 3			Articolul 12 alineatul (2)
	Articolul 4			—
	Articolul 5			—

Directiva 72/166/CEE	Directiva 84/5/CEE	Directiva 90/232/CEE	Directiva 2000/26/CE	Prezenta directivă
	Articolul 6	Articolul 1 primul paragraf Articolul 1 al doilea paragraf Articolul 1 al treilea paragraf Articolul 1a prima teză Articolul 1a a doua teză Articolul 2 partea introductivă Articolul 2 prima liniuță Articolul 2 a doua liniuță Articolul 3 Articolul 4 Articolul 4a Articolul 4b prima teză Articolul 4b a doua teză Articolul 4c Articolul 4d Articolul 4e primul paragraf Articolul 4e al doilea paragraf prima teză Articolul 4e al doilea paragraf a doua teză Articolul 5 alineatul (1) Articolul 5 alineatul (2) Articolul 6	Articolul 3	— Articolul 12 alineatul (1) Articolul 13 alineatul (3) — Articolul 12 alineatul (3) primul paragraf Articolul 12 alineatul (3) al doilea paragraf Articolul 14 partea introductivă Articolul 14 litera (a) Articolul 14 litera (b) — Articolul 11 Articolul 15 Articolul 16 primul paragraf Articolul 16 al doilea paragraf Articolul 17 Articolul 18 Articolul 19 primul paragraf Articolul 19 al doilea paragraf Articolul 19 al treilea paragraf Articolul 23 alineatul (5) — — Articolul 20 alineatul (1) Articolul 20 alineatul (2) Articolul 25 alineatul (2) — Articolul 1 punctul 6 Articolul 1 punctul 7 — Articolul 21 alineatul (1) primul paragraf Articolul 21 alineatul (1) al doilea paragraf
		Articolul 1 alineatul (1) Articolul 1 alineatul (2) Articolul 1 alineatul (3) Articolul 2 partea introductivă Articolul 2 litera (a) Articolul 2 litera (b) Articolul 2 literele (c), (d) și (e) Articolul 4 alineatul (1) prima teză Articolul 4 alineatul (1) a doua teză		

Directiva 72/166/CEE	Directiva 84/5/CEE	Directiva 90/232/CEE	Directiva 2000/26/CE	Prezenta directivă
			Articolul 4 alineatul (1) a treia teză	Articolul 21 alineatul (1) al treilea paragraf
			Articolul 4 alineatul (2) prima teză	Articolul 21 alineatul (2) primul paragraf
			Articolul 4 alineatul (2) a doua teză	Articolul 21 alineatul (2) al doilea paragraf
			Articolul 4 alineatul (3)	Articolul 21 alineatul (3)
			Articolul 4 alineatul (4) prima teză	Articolul 21 alineatul (4) primul paragraf
			Articolul 4 alineatul (4) a doua teză	Articolul 21 alineatul (4) al doilea paragraf
			Articolul 4 alineatul (5) prima teză	Articolul 21 alineatul (5) primul paragraf
			Articolul 4 alineatul (5) a doua teză	Articolul 21 alineatul (5) al doilea paragraf
			Articolul 4 alineatul (6)	Articolul 22
			Articolul 4 alineatul (7)	—
			Articolul 4 alineatul (8)	Articolul 21 alineatul (6)
			Articolul 5 alineatul (1) primul paragraf partea introductivă	Articolul 23 alineatul (1) primul paragraf partea introductivă
			Articolul 5 alineatul (1) primul paragraf litera (a) partea introductivă	Articolul 23 alineatul (1) primul paragraf litera (a) partea introductivă
			Articolul 5 alineatul (1) primul paragraf litera (a) punctul 1	Articolul 23 alineatul (1) primul paragraf litera (a) punctul (i)
			Articolul 5 alineatul (1) primul paragraf litera (a) punctul 2	Articolul 23 alineatul (1) primul paragraf litera (a) punctul (ii)
			Articolul 5 alineatul (1) primul paragraf litera (a) punctul 3	Articolul 23 alineatul (1) primul paragraf litera (a) punctul (iii)
			Articolul 5 alineatul (1) primul paragraf litera (a) punctul 4	Articolul 23 alineatul (1) primul paragraf litera (a) punctul (iv)
			Articolul 5 alineatul (1) primul paragraf litera (a) punctul 5 partea introductivă	Articolul 23 alineatul (1) primul paragraf litera (a) punctul (v) partea introductivă
			Articolul 5 alineatul (1) primul paragraf litera (a) punctul 5 subpunctul (i)	Articolul 23 alineatul (1) primul paragraf litera (a) punctul (v) prima liniuță
			Articolul 5 alineatul (1) primul paragraf litera (a) punctul 5 subpunctul (ii)	Articolul 23 alineatul (1) primul paragraf litera (a) punctul (v) a doua liniuță
			Articolul 5 alineatul (1) al doilea paragraf	Articolul 23 alineatul (1) al doilea paragraf
			Articolul 5 alineatele (2), (3) și (4)	Articolul 23 alineatele (2), (3) și (4)
			Articolul 5 alineatul (5)	Articolul 23 alineatul (6)
			Articolul 6 alineatul (1)	Articolul 24 alineatul (1)
			Articolul 6 alineatul (2) primul paragraf	Articolul 24 alineatul (2) primul paragraf

Directiva 72/166/CEE	Directiva 84/5/CEE	Directiva 90/232/CEE	Directiva 2000/26/CE	Prezenta directivă
Articolul 9	Articolul 7	Articolul 7	Articolul 6 alineatul (2) al doilea paragraf prima teză Articolul 6 alineatul (2) al doilea paragraf a doua teză Articolul 6 alineatul (3) primul paragraf Articolul 6 alineatul (3) al doilea paragraf Articolul 6a Articolul 7 partea introductivă Articolul 7 litera (a) Articolul 7 litera (b) Articolul 7 litera (c) Articolul 8 Articolul 9 Articolul 10 alineatele (1)-(3) Articolul 10 alineatul (4) Articolul 10 alineatul (5) Articolul 11 Articolul 12 Articolul 13	Articolul 24 alineatul (2) al doilea paragraf Articolul 24 alineatul (2) al treilea paragraf Articolul 24 alineatul (3) — Articolul 26 Articolul 25 alineatul (1) partea introductivă Articolul 25 alineatul (1) litera (a) Articolul 25 alineatul (1) litera (b) Articolul 25 alineatul (1) litera (c) — — — Articolul 28 alineatul (1) Articolul 28 alineatul (2) Articolul 29 Articolul 30 Articolul 27 Articolul 31 Anexa I Anexa II